

Скарбничка

ГОРОБЕЦЬ
І РОМАШКА

- СТОП-КАДР 2
ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
ОБЕЩАНИЕ АБДУЛЫ 6
БЕГА НА ФЕРМЕ 8
ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9
КИТОГЛАВ 10

Жив на світі самотній горобець. Він літав з гілки на гілку, весело цвірінкав із синичками й голубами, але все одно залишався дуже самотнім.

Наближалася осінь. Усі птахи збиралися в зграї, летіли на південь, і горобцю ставало дедалі сумніше. Відлітали лебеді, качки. Вони дружно гомоніли, скликаючи одне одного, зліталися, кружляли над галявиною й летіли в теплі краї. А самотній горобець залишився цвірінкати на галявині. Йому б зовсім стало сумно, якби не одна біла ромашка. Щоранку вона зі сходом сонця підводила свою голівку, розкривала пелюстки й цілий день дивилася на сонечко. Горобцю було радісно від того, що він не сам на галявині. Коли йому ставало сумно, він летів до білої ромашки, сідав поряд і починав разом з нею дивитися на сонце. А коли ромашка згортала свої пелюстки, то горобець летів влаштовуватися на нічліг. Так і жили вдвох на галявині горобець і ромашка.

Проте настали холоди. Осипалося листя з дерев, ішов дощ, і ромашка почала рідше дивитися на сонце. Горобець дуже боявся, що вона замерзне, і приніс їй у дзьобі очеретяного пуху. Однак квітка марніла.

Якось зранку горобець прокинувся від холоду, подивився на землю й побачив сніг. Птах полетів до ромашки, але вона скрутилася від холоду, опустила голівку на очеретяний пух і стала коричневою. Гірко й жалібно зацвірінкав горобець... На всій галявині він залишився зовсім сам. Ні з ким було разом уставати й дивитися на сонце, ні з ким було розділити свою печаль.

Довго плакав горобець за загиблою ромашкою. Птах обклав рослину пухом, насипав пригірок і щодня літав на її могилку плакати.

Так минула зима. І ось настала весна відлига. Сонечко почало пригрівати яскравіше. А з-за пригрітки, у якому лежала загибла ромашка, пробився зелений паросток. Зліталися птахи на галявину, повернулися з півдня качки, але горобець сумував за своєю подругою. Йому було самотньо і серед птахів, і з травинками. Горобець тільки сидів біля могилки і плакав. Велика сльоза скотилася з його дзьоба й упала просто на зелений пуп'янок. І – о диво! – пуп'янок розцвів, і на горобця поглянула його ромашка!

– Цвірінь! То ти не померла?!

– Ні, зігріта теплом твоєї любові, очеретяного пуху й твоїх сліз, я перенесла холодну зиму. І ось я знову на галявині, адже любов творить дива.

– Цінь-цвірінь! А як щодо людей? Вони теж на цвинтарі за галявиною плачуть за померлими.

– Плачуть. Але ті, хто помер з вірою в Бога, воскреснуть для життя вічного при Другому приході Христа. Адже Бог є любов.

Ця думка дуже вразила птаха, але він був упевнений в істинності слів ромашки. Для нього відкрився новий світ вічності, де немає смерті та зла, а панують лише Бог і любов. Горобцю дуже захотілося розповісти про це всім птахам і людям, які плакали на цвинтарі за померлими. І він полетів туди, щоб цвірінкати всім про воскресіння.

Падают, падают листья
В парках, лесах и садах.
Дней уже мало лучистых...
Значит, день жатвы настал.
Ждем все Христа, Его жатву, –
С верой и трепетом ждем.
Спелых колосьев охапку
Из детских сердец соберем.
Слава Тебе, наш Спаситель.
Слава за Твой урожай!
Молим Тебя, наш Учитель,
Детям Твоим помогай!

БУРУНДУЧОК

ЧАРІВНІ
СЛОВА

20 ХВИЛИН ДО
ЩАСТЯ

Оксана
Борсукова

СТОП-КАДР

Сьогодні в школі батьківські збори. Мати Сашка – Ольга Дмитрівна – ішла до школи спокійною, адже її син завжди тишив батьків відмінною поведінкою й гарною успішністю. Класний керівник – Зоя Степанівна – порушувала багато питань, але в одному була дуже наполеглива.

– Обов'язково перегляньте сторінки ваших дітей у соціальних мережах, усі без винятку! – наголосила вчителька.

«Мене це точно не стосується», – подумала мати Сашка. Дорогою додому чомусь непокоїли слова вчительки «усі без винятку». Переступивши поріг квартири, Ольга Дмитрівна зустріла свого чоловіка зі словами:

– Увімкни, будь ласка, комп'ютер і зайди на сторінку нашого сина. Зоя Степанівна просила.

Батько Сашка за кілька хвилин виконав прохання дружини. З екрану монітора на них дивилася скривлена фізіономія їхнього улюбленого сина й велика дуля, яку він тицяв їм просто в очі. Мама від несподіванки сіла на диван. Тато звів брови. Цієї миті до квар-

тири забіг захеканий Сашко.

– Ох, як наганялися, 2:0, ми виграємо. Ледве вдалося додому вирватися, а там гра в самому розпалі.

– То чому ж ти додому так швидко повернувся? – у голосі батька були відчутні неприємні нотки.

– Тож домашні завдання треба вико... – не встиг вимовити хлопчик, бо, зайшовши до кімнати, теж побачив свою фізіономію й величезну дулю. Сашко вмиг усе зрозумів.

Лице його стало багряним, і він випалив:

– Це Федько! Це його робота! Устиг сфотографувати, коли довів мене. І перед батьківськими зборами виставити.

Синові, звісно, повірили, але проблему довелося вирішувати з батьками Федька, доки це злочасне фото не зникло з Інтернету назавжди. Назавжди Сашко засвоїв і урок, викладений мамою перед сном.

– Одного разу я натрапила на цікаву статтю про сім'ю мавп з породи чубатих павіанів. Коли фотограф-натураліст робив зйомку в парку, де мешкали ці павіани, він через необачність відволікся, а мавпи поцупили

його камеру. Коли ж її вдалося повернути, виявилось, що ці допитливі тварини натискали на кнопки й випадково зробили дуже кумедні селфі. Фотограф, задоволений, що йому так поталанило, опублікував ці знімки в соціальних мережах. Фото швидко облетіли весь світ. Ця історія нагадала мені про те, що нас може фотографувати або знімати на відео будь-хто й будь-коли. І ці зйомки можуть стати надбанням багатьох без нашого відома. Вони швидко сповістять світ, хто керує твоїм і моїм життям. Тоді краще нехай у твоєму житті не буде нічого такого, на що соромно дивитися. Цього не могли зрозуміти чубаті павіани, але це до снаги тобі.

Після цієї розповіді Сашко спокійно заснув. Не відомо, чи снилися йому чубаті павіани, але одне хлопчик зрозумів точно: людина, на відміну від мавп, має поводитися гідно звання, яким наділив її Творець Усесвіту. «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив...» (Бут. 1:27).

– Поищи в карманах, что-нибудь да найдешь. Нищий подчинился и нашел корку хлеба, яблоко, пригоршню зерен риса. Он подумал, что не стоит отдавать царю яблоко или хлеб, так что положил в ладонь царя пять зернышек риса. Царь улыбнулся:

– Вот видишь, у тебя было кое-что для меня.

Царь достал из сумки пять золотых монет и протянул их нищему – по монете за каждое рисовое зернышко. Нищий тут же закричал:

– Царь, у меня есть еще зерна, я готов отдать и их! Но царь покачал головой:

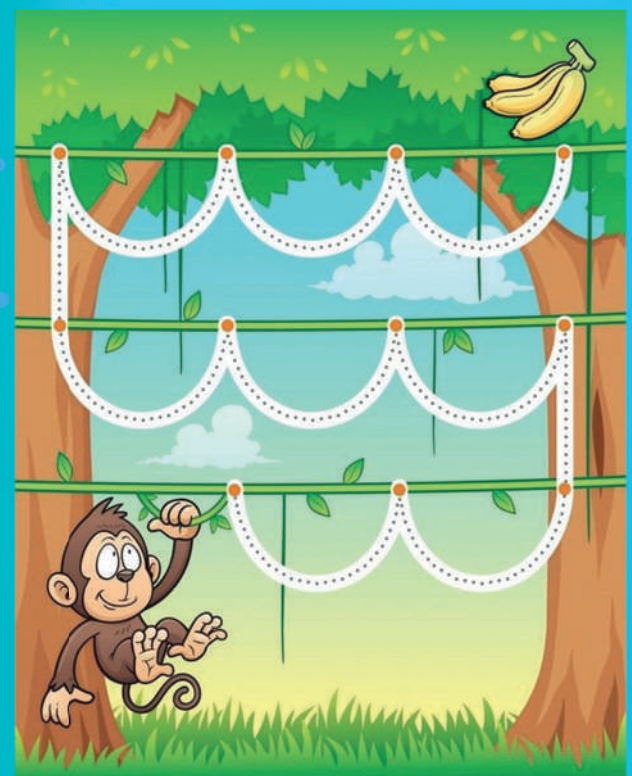
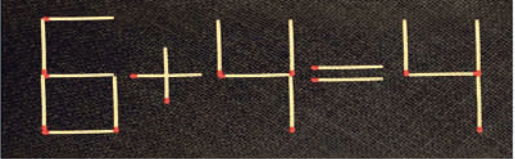
– Я приму только то, что ты дал мне, еще не ожидая награды. Пять зерен риса – пять монет. Это все.

Немного грустная притча, как ты считаешь? Человек был не только нищ, но и жаден, поэтому потерял возможность получить больше. Нам нравится получать много, отдавая мало. Поэтому мы упускаем благословения.

Бог не нуждается в наших пожертвованиях. Но Он хочет испытать твое сердце. Не потому, что Он не знает тебя, а для того, чтобы ты сам узнал себя. Если ты щедр, делись с другими и жертвуй, этим ты откликаешься на безмерную щедрость Бога, Который дает тебе все, что у тебя есть, и посылает бесчисленные благословения. Пользуйся возможностью проявить щедрость.

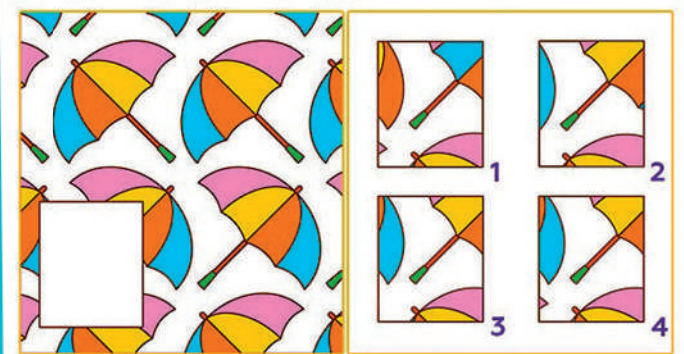
Жаклин Телло Айяла

ПЕРЕСТАВЬ ОДНУ
СПИЧКУ, ЧТОБЫ
РЕШИТЬ УРАВНЕНИЕ.

ПРОВЕДИ МАВПОЧКУ ДО БАНАНІВ,
НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА КОНТУР.

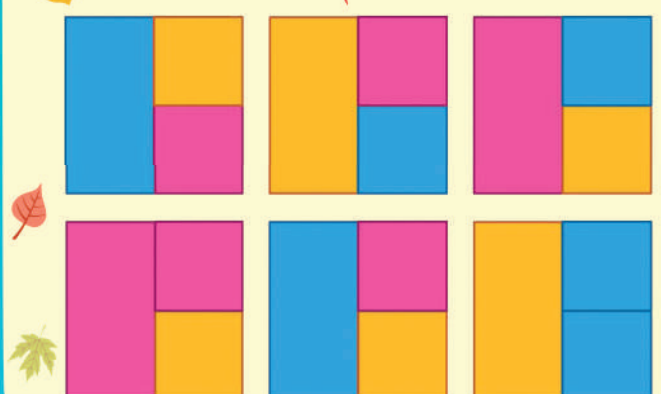
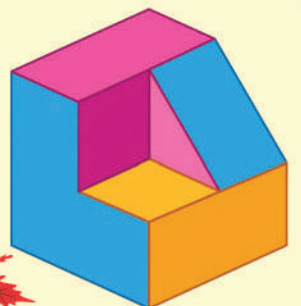
ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ?

Что лишнее в каждом ряду?

ЗНАЙДИ
ВІДПОВІДНИЙ
ВИГЛЯД ЗГОРИ.

Много
или
мало?

Рассказывают, как один нищий просил милостыню, когда увидел приближающегося царя, который шел пешком. «Это редкая возможность попросить что-нибудь у царя, он, безусловно, даст мне много!» – обрадовался нищий. Когда царь поравнялся с ним, нищий умоляющим голосом попросил у него монету.

Царь взглянул на просителя и сказал:

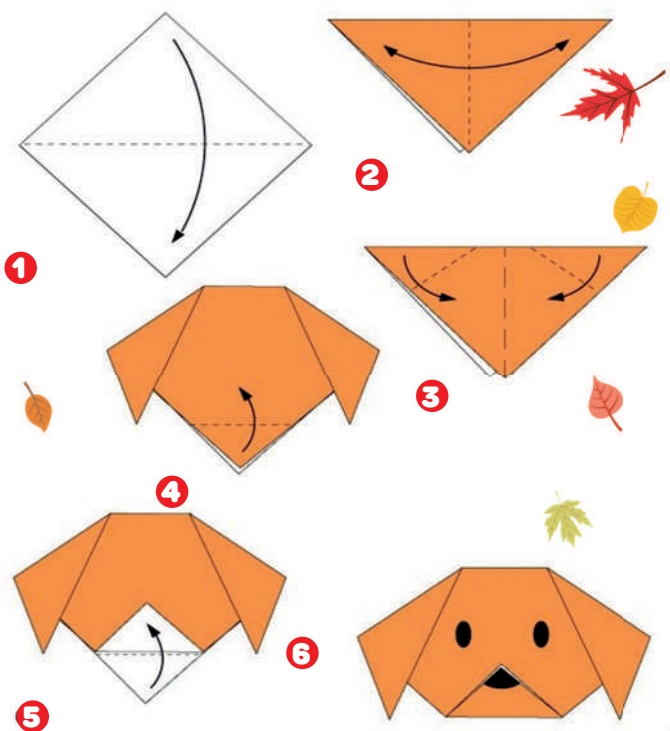
– А почему я должен давать тебе монету? Я – царь, дай мне ты, мой подданный, что-нибудь.

Нищий ответил, что у него ничего нет, но царь настаивал:

ЗНАЙДИ ЦУЦИКА.

ОРИГАМІ.

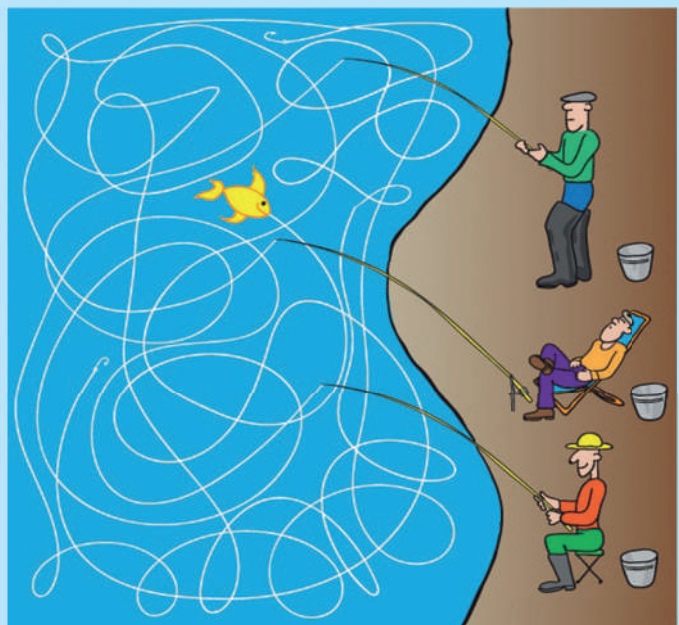

РЕБУСЫ.

п ка - □ □ □ □ □ □

д к н гли - □ □ □ □ □ □ □ □

Визнач, хто з трьох рибалок
спіймав золоту рибку.

Невеликий рудий песик (породи кокер-спаніель) на ім'я Баксік дуже полюбив свого господаря дядька Олега, бо він брав його із собою на риболовлю. Побачивши, що господар узуває гумові чоботи, упаковує спінінг і інші рибальські знаряддя, Баксік від радості починав бігати, скакати, гавкати. Озеро було поруч, на п'ять хвилин ходи, а стежка до нього пролягала через невеликий лісок. Тут для Баксіка було стільки цікавого, адже він – мисливець! Песик безупинно носився між деревами й кущами, гавкав на пташок та блок, приносив до слідів лісових мешканців. А коли підбігав до озера, то відразу скакав у воду і плавав. Баксік був чудовий пловець, його ніхто не вчив плавати, таким його створив Бог. За день собачка міг кільканадцять разів заходити у воду і плавати, йому це дуже подобалося. Проте коли господар розкладав на березі рибальські снасті, підтягав свої височенні гумові чоботи, брав спінінг і йшов до води, наш мисливець перетворювався на вірного, невідступного охоронця. Він лягав біля речей господаря й не відходив від них ані на крок! Стережіться, злодії й грабіжники, – перед вами не маленький песик, а справжній лев, готовий роздерти будь-кого, хто відважиться зазіхнути на сумку чи куртку найдорожчого господаря! Баксік полюбляв ласувати свіжою рибкою, тому дядько Олег час від часу кидав йому дрібних окунців або плотвичок. Така риболовля приносила велике

задоволення і господареві, і собачці, тому за найменшої нагоди вони були на озері.

Одного погожого літнього дня дядько Олег та Баксік, як завжди, вирушили до озера. Знову рибалка у високих гумових чоботах зайшов у воду, а Баксік, поплававши, ліг на березі біля речей господаря. Того дня риба клювала погано, і незабаром господар вирішив повернутися додому. А Баксік, скориставшись свободою від своїх обов'язків охоронця, помчав до лісу. Поки дядько Олег складав свої снасті, Баксік гавкав за пташками й метеликами та купався. Господар покликав: «Баксіку, додому!», однак песика не було. Покликавши ще кілька разів, рибалка подумав: «Забіг, напевно, задалеко або десь плаває. Та нічого, дорогу додому він знає, сам прийде» і пішов стежкою через ліс. Однак чомусь не було чути знайомого гавкату чотириного друга, не шелестіли кущі від його біганини. Дядько Олег знову почав голосно кликати собачку. У відповідь – тиша... Якийсь внутрішній голос підказував йому, що треба повернутися назад, на те місце, де рибалив. Підійшовши до озера, він почув якісь незрозумілі звуки, ніби щось глоскотілося у воді. «Може, короп пасеться в очереті, – подумав дядько Олег, – підіду подивлюся, що там таке». Наблизившись до очерету, він побачив таку картину, від якої на мить остовпів... У воді, недалеко від берега, серед густого очерету, гребучи лапами й упершись головою в міцні тростини, марно намагався пробитися крізь

зарості Баксік. Очевидно, набігавши у лісі, він вирішив ще раз скупатися. Поплававши, повернувшись до берега, але опинився в такому місці, де зарості очерету дуже густі. Вода була для нього ще заглибока, він не діставав до дна, щоб стати на лапи, тому лише щосили грів ними, упершись головою в міцний очерет, але не міг зрушити з місця. Поступово собачка втрачав сили, і якби ніхто не прийшов на допомогу, він загинув би. Побачивши свого чотириноного друга в такій біді, дядько Олег кинувся до нього. Розсуваючи міцний колючий очерет руками, він швидко наблизився до Баксіка, підхопив його на руки й рушив до берега. Песик зовсім знесилив! Якби ще кілька хвилин, він би заглинувся й пішов на дно... І хоч він був зовсім слабкий, але, побачивши свого улюбленого господаря, почав радісно виляти своїм мокрим маленьким хвостиком і тихенько скавувати, ніби скаржачись на свою долю й дякуючи за порятунок. Дядько Олег подумав: «Як добре, що Бог спонукав мене повернутися! Дякую Тобі, Господи, що Ти дбаєш не тільки про людей, а й про тварин!» І тут він пригадав текст із Біблії: «Господи, Ти рятуюш людей і тварин!» (Псал. 36:7).

Друзі, а чи траплялося у вашому житті щось подібне? Можливо, і вас або ваших близьких Бог урятував від якоїсь біди? Напишіть нам та поділіться вашою розповіддю із читачами «Скарбнички».
Продовження в наступному номері.

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТЬСЯ:

- булочка для хот-дога – 2 шт.
- сыр «Сулугуни» – 200 г
- яйцо куриное – 1 шт.
- яйцо перепелиное – 2 шт.
- салат листовой – 2 листа
- маслины без косточек – 2 шт.
- соевая колбаса – 150 г
- соевый майонез, черный перец-горошек, зелень, чеснок

1. Делаем сырный салат для прослойки бутербродов. Мелко нарежь сваренное вкрутую куриное яйцо. Натри на крупной терке сыр. Смешай в миске тертый сыр, яйцо, столовую ложку майонеза и пропущенный через пресс зубец чеснока.
2. Булочки разрежь сначала поперек на 2 части. Затем одну часть разрежь вдоль пополам – это рот собачки.
3. Намажь на нижние части булочек сырный салат толстым слоем.
4. На сырный салат кладем по листочку листового салата. Из ломтика колбасы вырежи «собачьи языки», уложи так, чтобы они свисали с булочек. Накрой булочки отрезанными половинками – рот готов!

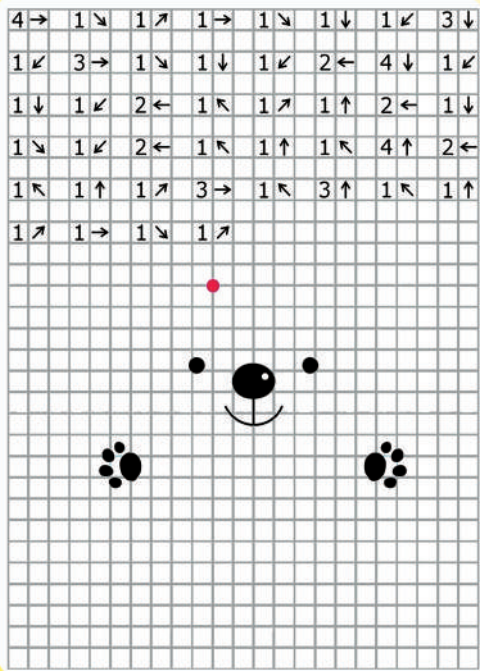
5. Теперь приставь к бутерброду «голову собачки» – это отрезанные части булок. Чтобы «головы» не отваливались, их можно прикрепить на зубочистки.
6. Маслины наколи на зубочистки, затем воткни в край булочки – собачьи носы готовы.
7. Сваренные вкрутую перепелиные яйца разрежь пополам, в центр желтка вдави горошины черного перца. Затем наколи яйца на зубочистки и присоедини к булочкам.
8. Из колбасы вырежи по 2 «уха» каждой собаке, приложи по бокам, а из листочков петрушки или сельдерея сделай прически – собачки готовы. Приятного аппетита!

Ходив Заєць лісом з мішком, шукав гриби та ягоди для своїх зайченят, та, як на зло, нічого знайти не міг. І раптом серед галявини він побачив дику яблуню. А яблук рум'яних на ній і під нею – сила-силенна! Не вагаючись, Заєць розкрив свій мішок і почав у нього збирати плоди. Раптом прилетіла Ворона: «Карр! Неподобство! Кожен сюди приходить – жодного яблука не залишиться!» «Даремно каркаєш, – відповів Заєць. – Тут яблук на весь ліс вистачить. А в мене вдома голодні зайченята».

МІШОК ЯБЛУК

1 ЗАВДАННЯ

Графічний диктант. Рухайся за стрілками від узasadаної точки, щоб отримати малюнок.

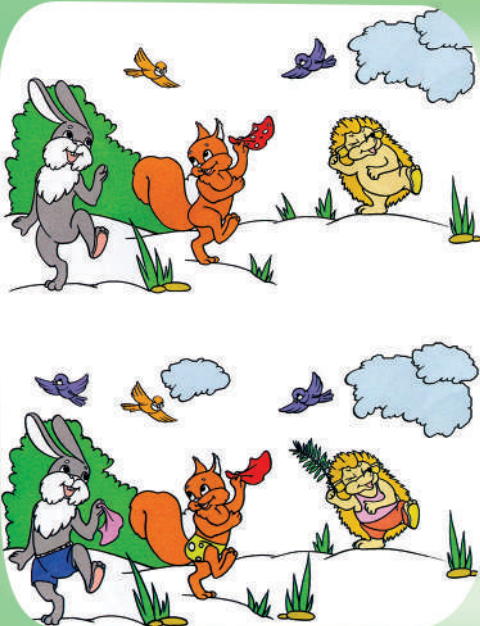

Набрав Заєць повний мішок яблук і потягнув його по стежині... Раптом його голова наткнулася на щось м'яке. Підвів голову Заєць і остовпів – перед ним Ведмідь стоїть! – Що в тебе там у мішку? – запитав Ведмідь. Заєць отямився, відкрив мішок і каже: – Ось... Яблука... Пригощайся, дядьку Михайле! Скуштував Ведмідь одне яблуко. «Нічогеенькі яблучка! Відсвіжують!» – проревів він, набрав велику пригоршню плодів і пішов своєю дорогою.

2 ЗАВДАННЯ

Знайди 10 відмінностей.

4 ЗАВДАННЯ

Допоможи Зайцю втекти від Вовка – подолай лабіринт.

У заячому будинку давно чекають на тата-Зайця. Раптом хтось постукав у двері. На порозі з'явилися білченята з великим клунком горіхів. – Ось! Це вам мама просила передати! – пропищали вони й утекли. – Дива... – прошепотіла Зайчиха. Прийшов Іжак з повним кошиком грибів. – Господар удома? – запитав він Зайчиху. – Ще ні... Як уранці пішов, так ще й не повертався. Попрощався Іжак, а кошик із грибами залишив. Незабаром сусідка Коза принесла капусту й молоко. «Це для ваших дітей», – сказала вона. Дива тривали... Зі стукотом відкинулася кришка підпілля, і з'явилася голова Крота. «Це дім Зайця?» – запитав він. Отримавши ствердну відповідь, Кріт зрадів, а з підпілля полетіли всілякі овочі: морква, картопля, буряк. «Привіт Зайцю!» – крикнув Кріт і зник. А Ворона далі каркає: «Карр! Що коїться?! Рідним діточкам порожній мішок несе!» – А я зараз назад до лісу піду й знову повний мішок принесу! – відповів Заєць і побіг.

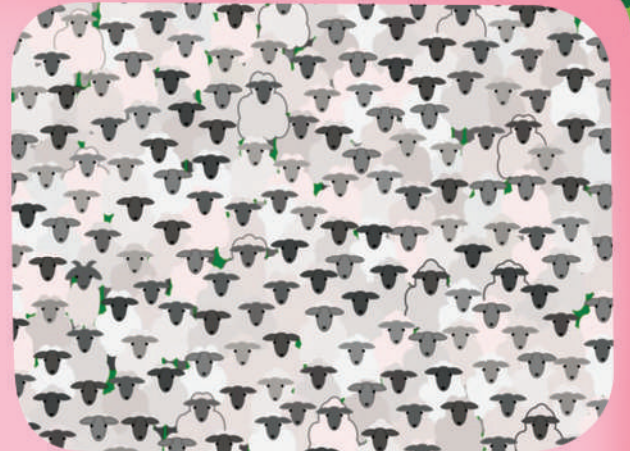
Прибігає до яблуні, а там... Вовк! Ось тут і знадобився Зайцю порожній мішок: щойно Вовк кинувся на нього, Заєць підставив мішок – і Вовк опинився всередині.

3 ЗАВДАННЯ

Знайди серед овець козу. Розфарбуй малюнок за зразком.

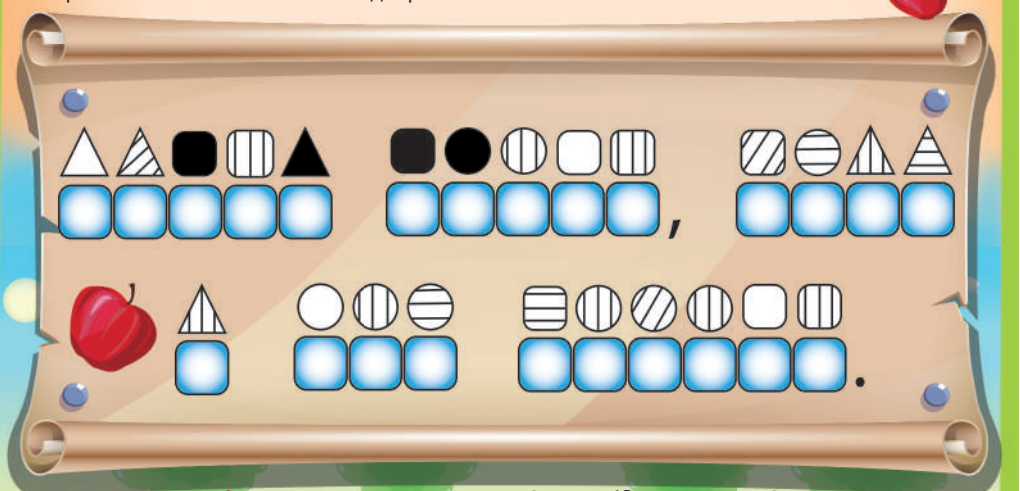
Вийшов Заєць на лужок, а там Коза з козенятами гуляє. Їх він теж яблуками пригостив. Довго ходив Заєць і втомився. Присів на якийсь горбик, як раптом... – Дякую, друже! – сказав Кріт і зник під землею разом із яблуками.

5 ЗАВДАННЯ

Розшифруй прислів'я.

Пізно вночі прийшов Заєць додому. Ситі зайченята вже міцно спали. Тільки Зайчиха тихо плакала в куточку. Раптом заскрипіли двері. На порозі стояв Заєць, мокрий від дощу. «Я зовсім нічого вам не приніс», – прошепотів він. І раптом страшенний удар сколихнув будинок. «Це вовк! Зачиніть двері! Ховайтеся!» – закричав Заєць. Задзвеніло скло, відчинилося вікно, і з'явилася велика голова Ведмедя. – Ось, тримай від мене подарунок, – проричав Ведмідь. – Справжній мед, липовий... Зранку вся заяча сім'я зібралася за столом. А на столі чого тільки немає: гриби, горіхи, буряк, капуста, мед, ріпа, морква й картопля. А зла Ворона дивується: «Не розумію: як із порожнього мішка могло стільки добра з'явитися?»

За оповіданням В. Г. Сутєєва

Карин Койт

БУРУНДУЧОК

Все лето бурундучок делал запасы на зиму. Лесные звери посмеивались над ним, а медведь недовольно ворчал: «Бурундук такой маленький... Почему он так много заготавливает?» Медведь вообще недолюбливал бурундучка, а после одного случая вообще возненавидел его. А произошло вот что.

Как-то рано утром медведь завтракал в малиннике. Наберет ягод с одного куста и пробирается дальше, не глядя, куда ступает. Только и раздается треск. В это время неподалеку пробежал бурундучок. Он услышал странный шум и остановился. Увидев, что делает медведь, зверек возмутился и закричал:

– Прекратите ломать кусты!

Медведь удивленно огляделся по сторонам и злобно зарычал:

– Это что за комар здесь пищит?

Бурундучок сначала испугался и весь задрожал, но, переборов страх, вылез из укрытия.

– А, это ты, – презрительно буркнул медведь. – Как ты посмел портить мне аппетит?

– Потому, потому что вы портили кусты, – заикаясь от страха, едва вымолвил бурундучок.

– Подумаешь... Что хочу, то и делаю. Я хозяин в лесу, потому что я самый сильный и большой.

– Значит, тем более вы должны... – начал лепетать бурундучок, но медведь перебил его.

– Ты смеешь указывать мне?!

Неужели не понимаешь, что могу раздавить тебя?

Медведь замахнулся на бурундучка, но тот увернулся и убежал. Теперь бурундучок старался не попадаться на глаза медведю.

Осмотрев свои кладовые, зверек решил, что больше их не нужно пополнять. «Того, что собрал, хватит на целую семью, а мне одному надо так мало», – рассудил он и перестал бегать по лесу в поисках еды. Бурундучок сидел у себя в дворике и наблюдал, чем занимаются другие звери и птицы. Белки, которые жили на верхних ветках сосны, продолжали собирать себе корм. Очень часто, взбега вверх по стволу, они роняли то гриб, то орех.

– Соседушки, – кричал им

вдогонку бурундучок. – Вы потеряли то, что несли.

– Ах, ладно. Что упало, то пропало, – беспечно отвечали они.

«Почему пропало? – размышлял бурундучок, почесывая лапкой за ухом. – Ведь это хорошая еда. Может, подобрать ее, чтобы не испортилась?» Его склады уже были полностью забиты, и бурундучку пришлось строить новые.

Однажды сойка, набрав полный зоб желудей, один уронила.

– Эй, – окликнул ее бурундучок. – Забери то, что потеряла.

– Не надо, – отмахнулась крылом сойка. – Что упало, то пропало.

«Странно, – недоумевал бурундучок. – Почему никому не нужно то, что он теряет?»

Зверек подбирал все, что роняли его соседи, и прятал еду у себя.

К осени его новые склады тоже наполнились до отказа.

Но вот наступила зима, ударили морозы и выпал снег. А бурундучок нисколько не тужит.

В его уютном домике тепло, а на столе всегда разные кушанья. Бывает, соседи заглянут к нему, а он рад потчевать гостей всякими лакомствами. Кое-кому неловко перед гостеприимным хозяином за то, что раньше подтрунивал над ним. А бурундучок словно и не помнит прежних насмешек.

После сильных холодов неожиданно потеплело. Казалось, что уже наступила весна. Даже медведь проснулся среди долгой зимней спячки и вылез из берлоги. Прошелся по лесу и ужасно проголодался. Поискал там-сям, ничего нигде не нашел. Стало медведю тоскливо.

Пожалел, что рано встал. Вдруг на лесной тропе он встретил веселую компанию зверей.

– Чему вы так радуетесь? – спросил у них.

– А мы хорошо попиrowали, – ответили они.

– Где? У кого?

– У бурундучка.

– Вот как, – озадаченно протянул медведь, а про себя подумал: – Жаль, что мне туда хода нет. Ведь я чуть не прибил того малыша.

Медведь покружил еще по лесу и нечаянно оказался воз-

ле жилья бурундучка. Оттуда пахло чем-то очень вкусным.

У медведя слюни потекли; сам того не замечая, несколько раз прошелся вокруг домика.

Бурундучок, услышав тяжелые шаги, затрясся от испуга. «Ой, куда мне деться?!» – заволновался он, решив, что медведь собирается расправиться с ним.

Зверек заметался туда-сюда, не зная, куда спрятаться. Еще раз посмотрел в окошко: может, ушел медведь. Нет, горой сидит невдалеке. А вид у него вполне миролюбивый и вроде бы подавленный.

«Что с ним? – удивился бурундучок. – Наверное, что-то случилось», – и, приоткрыв дверь, осторожно спросил:

– Не могу ли я быть вам чем-нибудь полезен?

– Ну, что ты! Нет, – замялся медведь. – Просто я проходил мимо, а у тебя так вкусно пахнет.

– А-а, – догадался бурундучок. – К сожалению, не могу пригласить вас к себе, потому что вы не поместитесь у меня. Вы не возражаете, если я устрою для вас столовую во дворе?

– Конечно, нет, – обрадовался медведь.

А бурундучок бросился к своим кладовым, вынося из них полные коробки всякой всячины. Медведь вмиг опорожнил один короб, принялся за другой, потом за третий.

– Ну и накормил же ты меня, – поглаживая живот, сказал медведь и добавил: – Спасибо тебе!

– Ну, что вы, – засмущался бурундучок. – Я очень рад, что вы побывали у меня, оказали мне, маленькому, большую честь.

– Какой же ты маленький, раз сумел накормить великана? Ты теперь вот какой важный зверь, – сказал медведь и довольный отправился к своей берлоге.

– Ну и накормил же ты меня, – поглаживая живот, сказал медведь и добавил: – Спасибо тебе!

– Ну, что вы, – засмущался бурундучок. – Я очень рад, что вы побывали у меня, оказали мне, маленькому, большую честь.

– Какой же ты маленький, раз сумел накормить великана? Ты теперь вот какой важный зверь, – сказал медведь и довольный отправился к своей берлоге.

– Ну и накормил же ты меня, – поглаживая живот, сказал медведь и добавил: – Спасибо тебе!

– Ну, что вы, – засмущался бурундучок. – Я очень рад, что вы побывали у меня, оказали мне, маленькому, большую честь.

– Какой же ты маленький, раз сумел накормить великана? Ты теперь вот какой важный зверь, – сказал медведь и довольный отправился к своей берлоге.

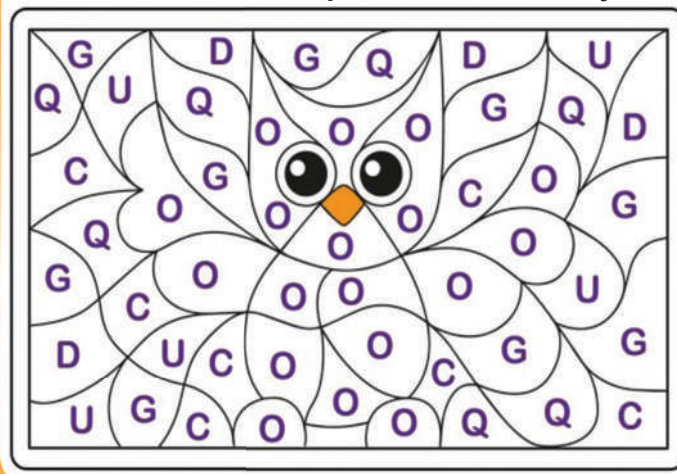
– Ну и накормил же ты меня, – поглаживая живот, сказал медведь и добавил: – Спасибо тебе!

– Ну, что вы, – засмущался бурундучок. – Я очень рад, что вы побывали у меня, оказали мне, маленькому, большую честь.

– Какой же ты маленький, раз сумел накормить великана? Ты теперь вот какой важный зверь, – сказал медведь и довольный отправился к своей берлоге.

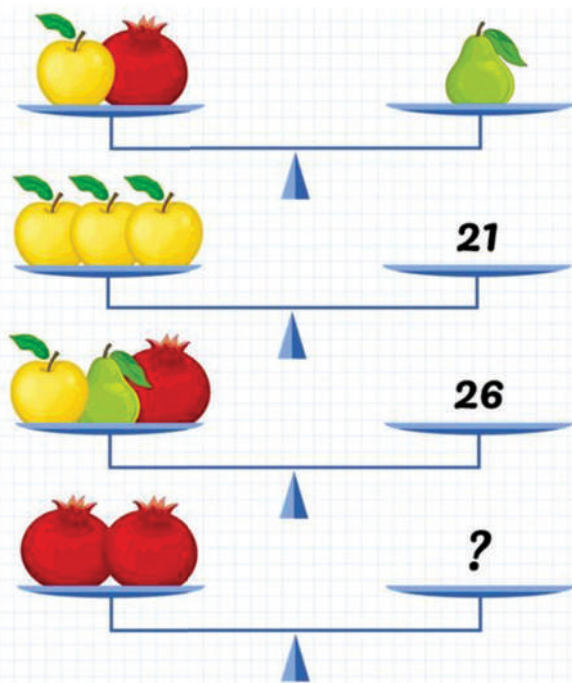
Розфарбуй усі літери «О» фіолетовим кольором – і побачиш, хто зображений на малюнку.

СКІЛЬКИ ТВАРИН НА МАЛЮНКУ?

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

УЧИМСЯ
РИСОВАТЬ
БУРУНДУКА.

Батьки Кирила навчали сина бути ввічливим і вихованим: говорити «дякую» і «будь ласка», «здрасуйте» і «до побачення» у громадських місцях. Вони також учили його вибачатися, якщо він раптом випадково когось штовхне або наступить комусь на ногу. Зі словами «дякую» і «будь ласка», «здрасуйте» і «до побачення» усе було зрозуміло. Хоч і не завжди, але Кирило все ж таки намагався їх говорити. А ось навіщо просити вибачення за свою необачність, хлопчик не міг зрозуміти. Коли він випадково зачіпав когось або наступав комусь на ногу і йому робили зауваження й радили перепросити, Кирило здивовано відповідав: «Чому я маю це робити? Я ж не навмисне». Хлопчик ніколи не вибачався й не розумів, що своїм небажанням попросити прощення за завдані прикрощі він виявляв неповагу до навколишніх, чим засмучував їх і ображав.

Проте якось із Кирилом трапився випадок, завдяки котрому він на собі відчув, як це неприємно, коли інші не просять вибачення в тебе за свою необачність. А сталося ось що...

Одного разу до класу Кирила прийшов новий учень, якого звали Грицько. Уже з перших днів учителі й однокласники побачили, що Грицько був неввічливим і невихованим хлопчиком. Він ні з ким не вітався й не прощався, не говорив іншим «дякую» і «будь ласка», а тим паче ні перед ким не вибачався. Одного дня Грицько завдав чимало прикрощів Кирилові. А почалося все з того, що під час перерви, проходячи повз парту Кирила, Грицько випадково зачепив ліктем його портфель. Портфель із гуркотом упав дотолу, і з нього випали книги та зошити Кирила. Переступивши через ранець, Грицько, ніби нічого й не сталося, пішов далі. «Грицьку, ти навіщо скинув мій портфель?» – обурився Кирило. У відповідь на це той повернувся і спокійно промовив: «Я не навмисне це зробив, просто так трапилося». «Ти б хоч перепросив», – невдоволено сказав Кирило. «А чому я маю це робити? Він сам упав...» – відмахнувшись, відповів Грицько.

На уроці фізкультури хлопчики грали у волейбол. Кирило та Грицько грали в одній команді. Під час гри Грицько, намагаючись відбити м'яча, відстрибнув назад – туди, де саме стояв Кирило. Грицько збив його з ніг і водночас сильно наступив йому на ногу. Лежачи на підлозі й тримаючись за ногу, Кирило з образою промовив: «Ти ж мені ногу віддав!» Грицько з посмішкою відповів: «Облиш... Подумаєш, на ногу наступив». Раптом до хлопців підійшов учитель фізкультури й увічливо запропонував: «Грицьку, ти не хотів би попросити вибачення в Кирила?» «А за що?»

здивовано відповів той. – Я ж не хотів наступати йому на ногу. Це трапилося випадково». Учитель з докором похитав головою, допоміг Кирилові підвестися і, звернувшись до Грицька, промовив: «Потрібно бути ввічливим». Але хлопчик пропустив слова вчителя повз вуха.

Після уроку фізкультури була невелика перерва, і Кирило вирушив до їдальні. Купивши комплексний обід, він з повною тацею пішов на пошуки вільного столика. У цей час до їдальні забіг Грицько. Бажаючи швидше зайняти чергу, хлопчик стрімголов побіг до прилавка. Пробігаючи між столами, він не помітив Кирила, що йшов йому назустріч, і щосили вривався в нього. Кирило впав і впустив тацю з їжею дотолу. Дивлячись на обід, який розлетівся по підлозі, і на забруднену їжею шкільну форму, Кирило розгнівано кричав: «Що ти наробив?! Це ж був мій обід!» На це Грицько спокійно відповів: «З ким не буває? Подумаєш, упустив дотолу тацю з тарілками!» Грицько вже збирався йти далі, але старшокласниця, котра сиділа за сусіднім столом і спостерігала за подіями, підійшла до нього й, узявши його за руку, сказала: «Тобі треба перепросити товариша за те, що ти його штовхнув». «Ото ще! Чому я маю це робити? Я ж не навмисне», – невдоволено промовив Грицько й, вирвавши свою руку з руки учениці, пішов займати чергу. «Який невихований хлопчик!» – розвівали руками, промовила дівчина.

Того дня Кирило прийшов додому сумним і розчарованим. Знявши куртку й черевики, хлопчик пройшов на кухню, де мама готувала вечерю. Побачивши засмучене обличчя сина і брудний шкільний костюм, мама поцікавилася, що з ним трапилося в школі. Кирило розповів їй про Грицька, і про ті прикрощі, яких він йому завдав. «І уявляєш, мамо, цей Грицько жодного разу переді мною не вибачився!» – з образою й обуренням підсумував хлопчик.

Мама уважно вислухала сина, а коли він завершив свою розповідь, промовила: «Бачиш, синку, як тобі неприємно від того, що Грицько не захотів перепросити. Так само й іншим людям не добре, коли ти забуваєш або не хочеш просити в них прощення за свою, хоч і випадкову, необачність». «Ой, мамусо, я про це навіть не подумав, – здивовано промовив Кирило й додав: – Я поведився так само неввічливо, як Грицько... Тепер я зрозумів, навіщо потрібно вибачатися перед іншими людьми!»

Відтоді Кирило завжди намагався перепрошувати за свої помилки. А ви, друзі, не забувайте використовувати чарівні слова, коли це необхідно?

Абдула вышел из дома, направившись в город на поиски работы. Мама дала ему 40 серебряных монет, зашив их в нижний угол его пальто. Когда они прощались, она сказала ему: «Пообещай мне, что ты никогда не будешь обманывать». Он с легкостью пообещал ей это и отправился в дорогу с группой знакомых людей.

Через несколько часов после начала их путешествия они услышали звук лошадиных копыт. «Бандиты!» – крикнул один из идущих. И действительно, из леса выехала группа всадников на лошадях. Они быстро окружили идущих и приказали никому не двигаться. «Сколько у вас денег?» – спросили они.

«Что же мне делать? – лихорадочно начал думать Абдула. – Я же пообещал маме никогда не обманывать». Он решил. «Сорок серебряных монет зашиты в нижнем углу моего пальто», – сказал Абдула.

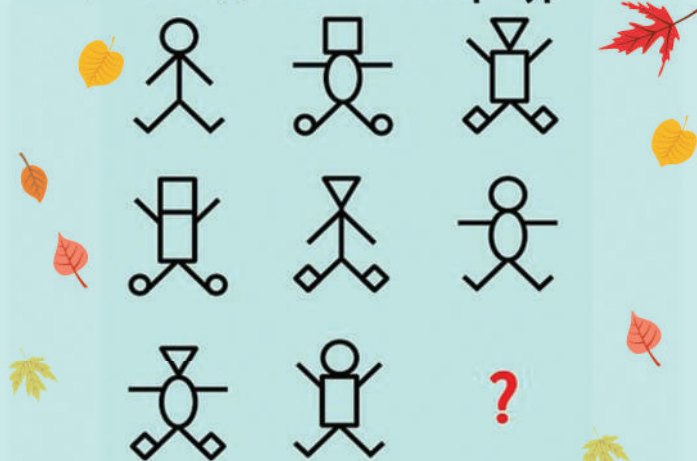
Бандиты засмеялись, подумав, что парень шутит с

ними. Их руководитель снова задал ему этот вопрос, но Абдула настойчиво повторил, что у него есть 40 серебряных монет, зашитых внутри пальто. Тогда лидер приказал одному из бандитов распороть пальто, и, к своему удивлению, они нашли там деньги. Изумленные, они спросили его: «Почему ты сказал нам правду? Мы никогда бы не догадались там искать».

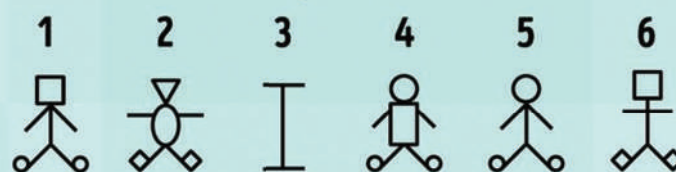
Честность парня произвела впечатление на бандитов, и им стало стыдно за содеянное. Они сказали своему главарю: «Ты был нашим вожаком в нечестных делах, а теперь руководи нами в благородных поступках». Итак, честность Абдулы послужила примером для бандитов и помогла им свернуть с неверного пути.

Мы также можем последовать примеру Абдулы, говоря правду, ведь «мерзость пред Господом – уста лживые, а говорящие истину благоугодны Ему» (Притч. 12:22).

Продолжите
последовательность фигур.

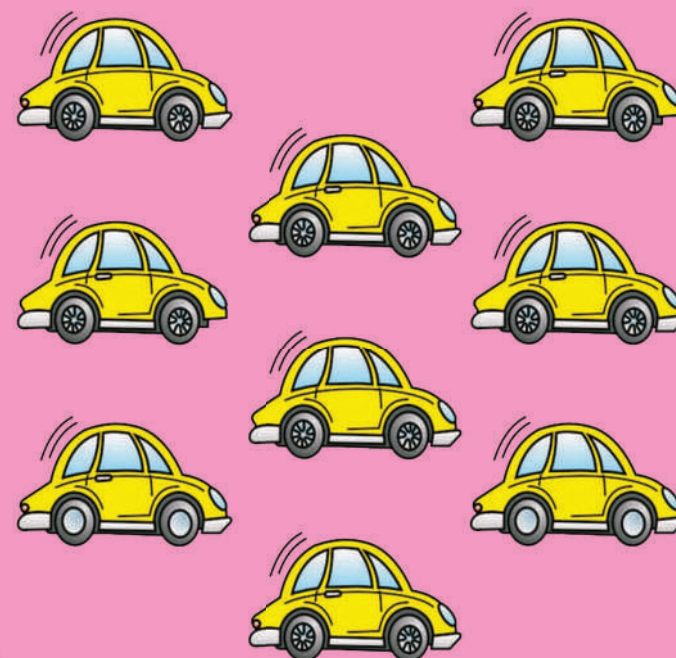
Выберите ответ:

РЕБУС.

ЗНАЙДИ ДВІ ОДНАКОВІ МАШИНИ.

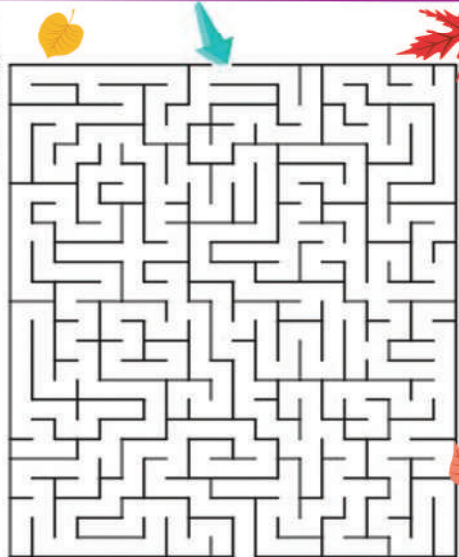
ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

Проведи Самсона до колон, щоб він міг їх зруйнувати.

ПОСЛАНІЕ ЛЮБВИ

Олеся Ісаак

Вставь первую букву названия предмета в ячейку с соответствующей цифрой и расшифруй библейский стих.

1	4	9	2	3	6	7	9	1	8	11	4	9
5	15	2	14	1	9	12	3	6	7	13	3	13
7	9	16	10	5	9	9	5					
1	9	12	3	6	7	13	3	5	10	17		
1	13	9	10	5	5	10						

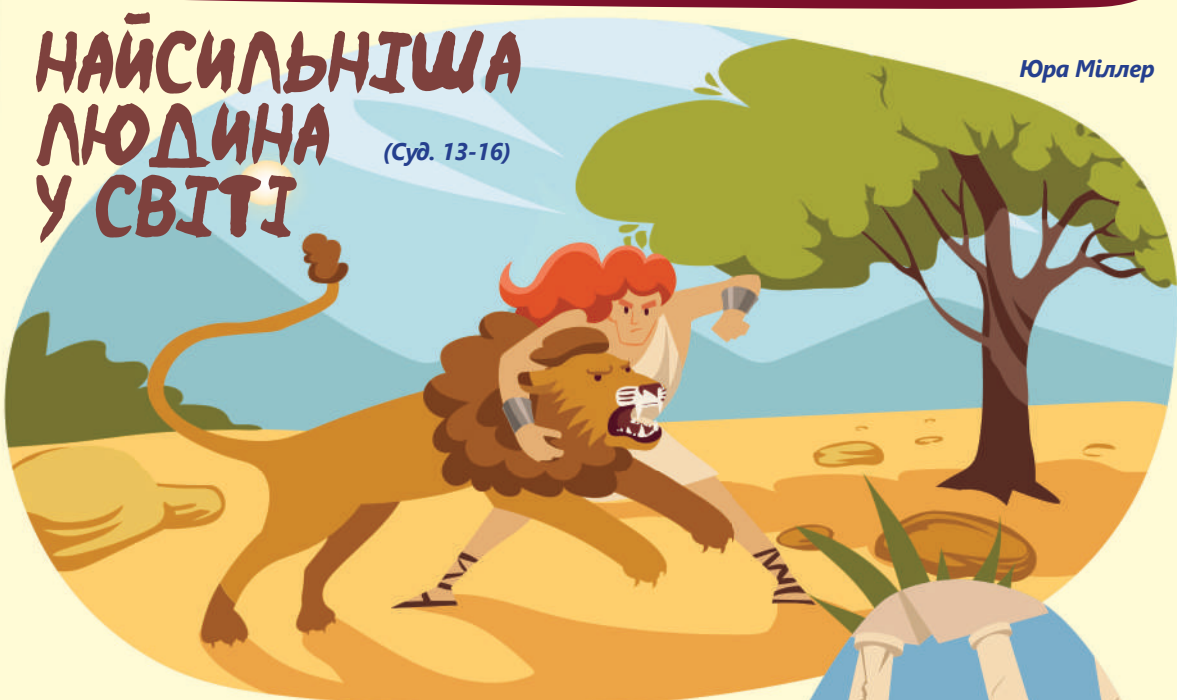
4:10

НАЙСИЛЬНІША ЛЮДИНА У СВІТІ

(Суд. 13-16)

Юра Міллер

Через багато років після смерті Гедеона ізраїльтяни знову почали поклонятися ідолам. Щоб повернути їх на шлях істини, Бог дозволив їхнім ворогам филистимлянам панувати над ними. Ізраїльтянин Маноах і його дружина боялися Бога. Вони були бездітними, проте одного разу жінці Маноаха явився ангел і сказав: «У тебе народиться син. Коли він підросте, то почне звільняти Ізраїль від филистимлян».

Народжену дитину назвали Самсоном. Він став найсильнішою людиною з усіх, хто коли-небудь жив на землі. Його сила залишалася з ним доти, доки він дотримувався Божих настанов: не пив вина й не стриг волосся.

Якось Самсон зустрів молодого лева. Лев заричав, але юнак не злякався. Він схопив хижу тварину й убив її голіруч. Іншим разом, коли Самсон пішов до филистимлян, вони, сподіваючись схопити його,

зачинили високу міську браму після того, як Самсон увійшов до міста. «Тепер він від нас не втече», – раділи филистимляни. Проте вночі Самсон зняв браму й відніс її на вершину гори.

Через деякий час Самсон закохався у филистимлянку Делілу. Співвітчизники обіцяли їй багато грошей, якщо вона дізнається, у чому ж полягає сила Самсона. Щодня ця нечестива жінка просила Самсона відкрити їй свій секрет. Урешті-решт Самсон їй усе розповів: «Сила – у моєму волоссі: якщо його відстрижуть, Бог забере мою силу». І ось, поки Самсон спав, филистимляни погодили його, а потім викололи очі й кинули до в'язниці.

Через деякий час филистимляни зібралися на велике свято в храмі свого бога. Вони вивели сліпого Самсона, щоб посміятися з нього.

Полонений попросив юнака, що держав його за руку, підвести його до двох основних колон, на котрих тримався храм. Його волосся вже відросло, і Самсон звернувся до Господа з проханням, щоб Він дав йому силу, і зсунув колони. Храм обрушився на всіх, хто в ньому був. Загинуло понад 3 тисячі осіб, зокрема й сам Самсон. Ось так Самсон звершив ще одну справу для Бога.

20 ХВИЛИН ДО ЩАСТЯ

Інна Сосяк

Того дня ми загізнилися до церкви. Мама дуже любить богослужіння, до того ж у неї є подруги в зібранні. А от мені не дуже хотілося йти, адже я не такий, як усі діти: не можу бігати та стрибати, і навіть ходити мені важко. А ще мені складно впоратися з рукою: вона не може виконувати звичайні дії, і її потрібно притримувати.

Мені дуже хочеться мати друзів. Справжніх, з котрих можна проводити багато часу та ділитися думками. Хочеться більше радіти та гратися, та я не можу швидко рухатися й не встигаю за іншими дітьми. Я навіть говорю повільно, хоч багато чого хочу сказати.

– Синку, потрібно вчитися збиратися швидше або раніше вставати. Ми приходимо на завершення служіння. Залишається 20 хвилин, – сказала мама, коли ми заходили до великої зали.

Ми знайшли два вільних місця. Вони були поряд з операторами, що сиділи перед моніторами комп'ютерів та іншою апаратурою. Кожен мав великі навушники та стежив за тим, щоб працювали мікрофони, був гарний звук і зображення на двох великих екранах, а також добре було чути фонограми пісень.

Мама уважно слухала проповідь, а мені так цікаво було спостерігати за хлопцями, які керували технікою, що я час від часу вставав, підходив до них і зазірав збоку. Мама, напевно, хвилювалася, щоб я не заважав,

тому постійно намагалася мене забрати звідти.

Наймолодший із хлопців, приблизно мого віку, уважно подивився на мене. Я усміхнувся йому. Потім він ще раз поглянув на мене, і я знову усміхнувся. Хлопець усміхнувся у відповідь.

Богослужіння завершувалося. Раптом той юнак підвівся, зняв навушники й запитав:

– Хочеш сісти на моє місце? Я покажу тобі, що робити. Не бійся.

Я? У величезній залі, заповненій людьми? За столом зі складною апаратурою? Поряд із серйозними хлопцями, котрі виконують важливі завдання? Моє серце калатало від захвату! Я прислухався до кожного слова. Хлопець узяв мою слабку неслухняну руку у свою, і ми разом натискали потрібні кнопки.

– Мене звати Рома. Допоможеш скласти обладнання?

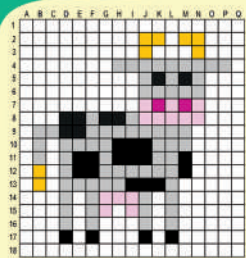
– А можна? Звісно, із задоволенням! Кажі, що треба робити, – радів я такій пропозиції.

Ми разом зібрали мікрофони, проводи, від'єднали всі кабелі та сховали техніку до спеціальної шафи.

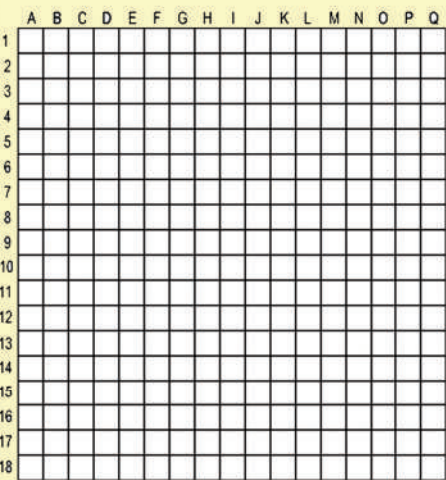
– Прийдеш наступного разу? – запитав Рома.

– Обов'язково!

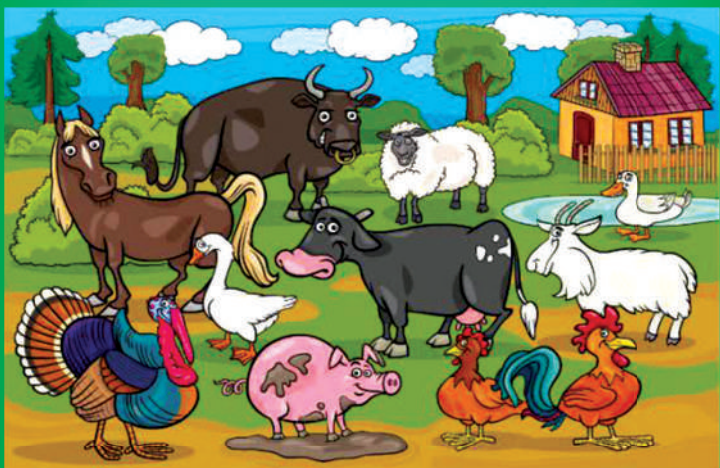
Я ще ніколи не почувався таким щасливим. Відтоді я з нетерпінням чекаю кожне богослужіння. І не запізнююся.

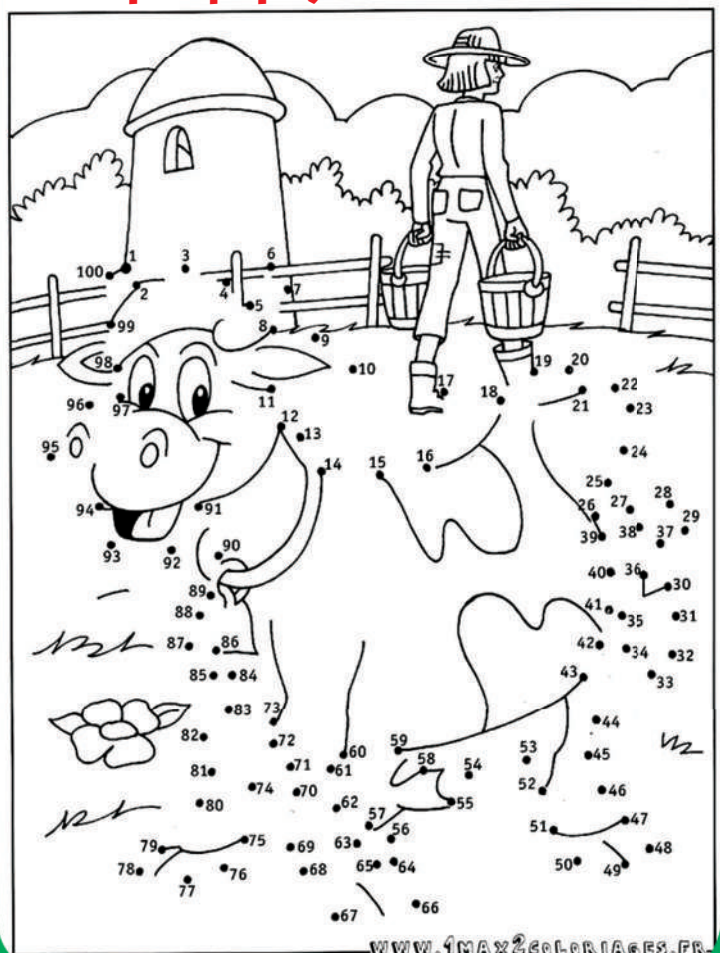
**ВІДТВОРИ
МАЛЮНОК
ЗА
ЗРАЗКОМ.**

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

WWW.TWAX2COLORIAGES.FR

БЕГА НА ФЕРМЕ

— Эй, Джуди! Дедушка не велел ходить туда, — напомнила мне старшая сестра. — У нового быка рога длиной 25 сантиметров, и он очень злой.

— Перестань, Брианна, — уговаривала я сестру. — Ничего не случится. Бык на другой стороне пастбища.

Сестра осторожно оглянулась вокруг. Около 20 гектаров земли нашей фермы большей частью были покрыты травой, кроме небольшого клочка у подножия холма. Там вдоль ручья буйно росли деревья и кусты. Туда мы и направлялись с нашим псом Тедом. Через несколько минут я услышала шепот Брианны:

— Он видит нас!

— Забудь, Брианна. Мы уже на полпути, — показала я вперед. — Если он пойдет к нам, мы убежим к деревьям. Там безопасно.

Я несколько раз взглянула на быка, но не обратила на него особого внимания, пока не услышала визг Брианны.

— Что такое? — спросила я, обернувшись.

— Б-б-бык! — запинаясь она. — Мы не успеем добежать до деревьев.

Я увидела, что бык оббежал вокруг, отрезая нам путь к деревьям и безопасности. Я оглянулась. До забора было далеко. «Нужно возвращаться, — у меня перехватило дыхание. — Это наш единственный выход». Брианна начала медленно пятиться назад.

— Иди так же, как мы шли до сих пор, чтобы он не понял, что мы испугались, — прошептала она.

Но когда мы пошли, бык пустился бежать. Вы когда-

нибудь видели, как 350 кг чистых мышц несутся прямо на вас? Мне было достаточно одного взгляда. Мои ноги едва касались земли, когда я бежала. Но каждый раз, когда я оглядывалась, бык был все ближе и ближе. Вскоре я услышала его прямо позади себя. Я оглянулась, и мое сердце чуть не остановилось. Зверь был не только в шести метрах от меня, но уже наклонил голову к земле. Он наступал и был готов броситься на меня. Я задыхалась от бега, но все же молилась снова и снова: «Пожалуйста, помоги мне, Боже!»

Громогласный стук копыт быка по твердой земле отдавался барабанным боем. Затем я услышала крик Брианны: «Беги, Джуди, беги!» Брианна первой добежала до забора. Опустившись на колени в котловане глубиной полметра, она подняла вверх и удерживала нижнюю часть колючей проволоки.

— Подныривай! — закричала она. — Подныривай!

Я бросилась головой вперед в промежуток между землей и проволокой. В следующее мгновение я уже лежала на спине в котловане рядом с Брианной.

— Не двигайся, — предупредила Брианна.

Бык просунул голову и шею через верхние две проволоки. Своей массой он натягивал проволоку так туго, что его тело нависло над котлованом.

— Он не видит нас, — прошептала Брианна. — Лежи тихо и молись.

Нос быка был так близко к мо-

ему лицу, что я чувствовала его дыхание. Я молилась о помощи. Вокруг было так тихо и спокойно, только слышалось фырканье быка. Его нос подергивался, когда он втягивал воздух. И вдруг когда я подумала о том, что проволока разорвется под весом быка, послышалось громкое рычание. Я забыла о Тедде, но хорошо, что он не забыл о нас. Пес вцепился в переднюю ногу быка. Тед предпринял три попытки, и бык в конце концов оставил нас в покое и переключился на него. Я сидела с открытым ртом, вздрагивая каждый раз, когда рога быка чуть не цепляли Тедда. Брианна вскочила, схватила меня за руку и закричала: «Надо выбираться отсюда! Туда, на кукурузное поле!»

Через несколько минут мы были в безопасности. Мы обернулись посмотреть на Тедда. Бык дико мотал головой, нападая на собаку. «Тед! — закричала я. — Беги сюда!» Брианна начала звать его вместе со мной. Мы свистели и кричали так громко, как могли. Когда он увидел, что мы в безопасности, то прошмыгнул под забором и побежал к нам. Мы втроем что есть мочи побежали к дому. Было приятно растаять на траве во дворе.

Я протянула руки к Теду и крепко его обняла. Затем прошептала: «Спасибо, Боже». Я никогда не думала, что на ферме может быть опасно. Конечно, если бы я послушалась дедушку, опасности бы не было.

Джуди МакЕвой

Веселый English

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

BREAKFAST ЗАВТРАК

egg [эг] –
яйцо

tomato
[томэйтоу] –
помидор

cucumber
[кьюкумбэ:] –
огурец

cheese [чи:з] –
сыр

milk [милк] –
молоко

sandwich
[сэндвич] –
бутерброд

cereal [сіріэл] –
злаки, хлопья

orange juice
[ориндж джус] –
апельсиновый сок

tea [ти:] – чай

butter [бэте:] –
масло

honey [хэни] –
мед

jam [джэм] –
джем, варенье

sausage [сэсидж] –
колбаса, сосиска

toast [тоуст] –
тост

pancakes
[пэнкейкс] –
блинчики

croissant
[круассан] –
круассан

v	m	k	m	t	t	p	a	x	g	h	s	s	c	e
e	c	v	u	j	b	a	g	e	l	s	v	x	a	g
o	u	o	f	s	a	n	d	w	i	c	h	y	z	g
r	c	g	f	v	f	c	z	p	i	r	j	c	t	
a	u	j	i	j	s	a	u	s	a	g	e	r	u	o
n	m	u	n	p	n	k	u	c	n	w	t	o	p	a
g	b	p	x	n	x	e	s	z	l	c	z	i	s	s
e	e	s	b	l	g	s	t	f	h	c	q	s	r	t
j	r	c	i	j	l	v	c	h	e	e	s	e	c	
u	t	o	m	a	t	o	j	a	m	r	u	a	g	o
i	b	c	v	e	m	i	k	u	e	f	n	w	f	
c	p	z	r	k	y	x	d	z	a	e	t	c	f	
e	b	u	t	t	e	r	o	z	z	i	e	e	t	e
z	l	o	l	i	v	e	s	v	h	a	t	a	g	e
w	d	u	n	p	b	h	o	n	e	y	c	o	j	b

TASK 2

- 1) egg
- 2) tomato
- 3) cucumber
- 4) cheese
- 5) orange juice
- 6) butter
- 7) honey
- 8) jam
- 9) sausage
- 10) toast
- 11) pancakes
- 12) croissant
- 13) tea
- 14) sandwich
- 15) cereal
- 16) milk

Find and circle the words, number the pictures. Найди необходимые слова, обведи их и пронумеруй картинки.

TASK 3

Read three descriptions and match them with the pictures. Find which one is not described.

Jane

For my breakfast, I usually have eggs. I don't like toast or sausages. I have waffles. I also like fruit yoghurt. I drink orange juice with my breakfast. I sometimes have a banana.

Mark

I am a bit fussy about my food. I don't drink coffee or fizzy drinks. I always drink orange juice. I have cereal with no sugar and toast with little butter. I also have boiled egg. I usually have fruit too.

Peter

I love breakfast and I usually have a big breakfast. I start with cereal. Then I have an egg and two sausages. I don't drink coffee or tea, but I drink orange juice. I like milk, too.

The picture is not described above is Mr. Smith's breakfast. Now describe what he has for breakfast. Start as in below:

Mr. Smith has

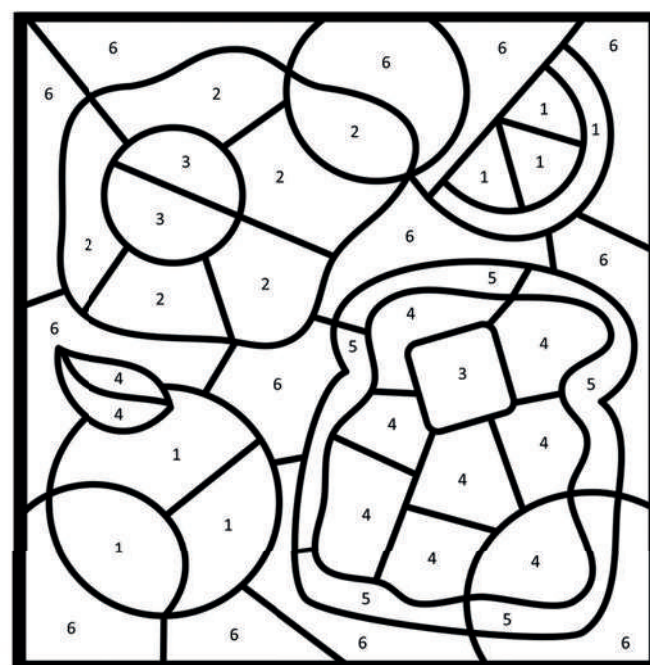
TASK 4

Mr. and Mrs. Smith are sitting at the table. Their daughter Sarah is sitting at the table with them too. Read the sentences and say if they are TRUE or FALSE. Мистер и миссис Смит сидят за столом вместе со своей дочерью Сарой. Внимательно посмотри на картинку, прочитай приведенные ниже предложения и ответь: ПРАВИЛЬНО или НЕПРАВИЛЬНО.

1. It is morning time.
2. Everyone in the family is happy and smiling.
3. Mrs. Smith is eating an apple.
4. Mr. Smith is having a slice of ham with some bread.
5. There are six cups on the table.
6. There is a jug of juice on the table.
7. There is a kettle next to the toaster.
8. The tongs are between the loaf of bread and the toaster.
9. Sarah is sitting between her parents.
10. There is a plant on the windowsill.
11. There are three apples and two bananas in a bowl on the kitchen table.
12. There is a slice of bread in the toaster.
13. There is a frying pan on the stove.
14. The loaf of bread is on the table.
15. Sarah is drinking coffee.
16. There is a nut cracker between the plant and the bowl of nuts.
17. There is a squirrel on the table!
18. The salt and pepper pots are on Sarah's head.

TASK 5

Color the picture by number. Раскрась картинку по номерам.

КИТОГЛАВ

Природа земного шара изобильна и разнообразна, можно встретить представителя флоры или фауны, о котором раньше никогда не слышал. Порой даже удивляешься, насколько многогранно и разнообразно все то, что нас окружает, как планета заселена множеством схожих по своим признакам существ, но при этом таких разных и уникальных, имеющих свое, отличное от других свойство жизнедеятельности.

Самой необыкновенной птицей во всем мире является китоглав. Эта птица считается одним из самых загадочных существ на планете, так как до сих пор подробно не изучена и весьма редкий вид. По отряду родственниками птицы считаются аисты, пеликаны и цапли, но внешне не имеют с ним

тело птицы, что также весьма удивительно и не имеет аналога среди птиц, населяющих планету в наши дни. Несмотря на столь большие габариты, у китоглава очень тонкие шея и ноги, а хвост короткий, напоминающий утиный. Окрас ничем не примечателен и не имеет отличительных признаков между особями мужского и женского пола. Глаза расположены в передней части головы, что позволяет видеть предметы объемными.

ГДЕ ОБИТАЕТ КИТОГЛАВ?

Привычным местом обитания для китоглавов считаются болотистые места, а также территории у водоемов Восточной Африки, а именно: в Южном Судане, Заире, Танзании. Излюбленным местом считаются болотистые берега

Нила. Птица приспособлена к данным территориям благодаря тонким ногам и раздвинутым когтям, что позволяет не проваливаться ей в топких почвах. Всю свою жизнь птицы проводят на одном месте, оседло, предпочитают жить в одиночку, парами встречаются только в период спаривания.

ПИТАНИЕ И ОХОТА.

Питаются китоглавы водной и околотоводной пищей, а также мелкими земноводными. Излюбленное лакомство этой птицы – протоптеры (двоякодышащие рыбы). По способу добывания пищи китоглавы имеют схожие повадки с цаплями: они замирают в ожидании пищи на долгое время, поджидая жертву. Также огромный клюв птицы используют как сачок, с помощью которого он вместе с водой зачерпывает живность. Эту птицу можно назвать чисто плотной, ведь пойманную добычу китоглав сначала очистит от растительности и только потом съест. Общаются птицы при помощи клюва, которым трещат, или через крики.

РАЗМНОЖЕНИЕ. Процесс создания пары у птиц схож с лебедями, которые создают одну пару на весь период своей жизни. Гнезда китоглавы строят из различных

веточек, обычно в топи, чтобы хищники не могли добраться до потомства. Затем самка откладывает яйца, а высидывают их как самец, так и сама самка по очереди. Китоглавы считаются заботливыми родителями, которые даже поддерживают температуру яйца в зависимости от условий климата. В неестественных условиях птицы к размножению не приспособлены.

ПОПУЛЯЦИЯ И СТАТУС ВИДА.

Королевская цапля считается очень редким видом птиц, и причиной этому является ограниченный ареал их обитания, который сокращается с каждым днем все больше, в основном из-за влияния человека (осушение болот). Сейчас насчитывается всего лишь около 15 тысяч особей во всем мире.

ИНТЕРЕСНЫЙ ФАКТ: считается, что клюв и голова птицы похожи на растоптанный башмак, поэтому англичане называют ее «башмакочлювом», а местные жители прозвали «башмаком отца».

В. С. Анималов

никаких признаков. В источниках можно встретить другое название китоглава – «королевская цапля». Важен также тот факт, что он является единственным в мире представителем семейства китоглавых.

ИНТЕРЕСНЫЙ ФАКТ: хоть вид у данной птицы и устрашающий, китоглав очень дружелюбный, быстро привыкает к людям. При этом птицы хорошо понимают человека и достаточно умны.

ВНЕШНИЙ ВИД. Китоглав – огромная птица, высота тела которой составляет 1-1,2 м, масса тела 7-15 кг, крылья в размахе – 2-3 м. Основное отличие от семейства аистообразных – наличие тяжелой головы и большого клюва с крючком. Иногда голова превосходит по ширине само

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

КУЛЬКА-АНТИСТРЕС

ТОБІ ЗНАДОБАЛЯТЬСЯ:

- лійка;
- 1 повітряна кулька;
- 1 склянка борошна.

- 1 Надуй повітряну кульку, а потім спусти її. Завдяки цьому кулька розтягується й заповнити її борошном буде легше.
- 2 Просунь носик лійки в кульку.
- 3 Обережно всип у лійку борошно. Легенько струси лійку вперед-назад і постукай по ній, щоб борошно потрапило в повітряну кульку. Якщо здається, що борошно не проходить крізь лійку, проштовхни його олівцем або ручкою.
- 4 Продовжуй додавати дедалі більше борошна в лійку, доки не задоволишся розміром кульки.
- 5 Якщо в кульці бракує місця, щоб додати більше борошна, затисни отвір кульки, потім пальцями натисни на борошно всередині просто під лійкою. Ти будеш здивований, скільки борошна можна помістити в кульку в такий спосіб!
- 6 Вийми лійку й зав'яжи вузлик на кульці. Намагайся зав'язати вузлик якомога ближче до основи кульки. Готово!

НАЙДИ 5 ОТЛИЧИЙ.

РЕБУСЫ.

вешн

- [] [] [] [] [] [] [] []

а

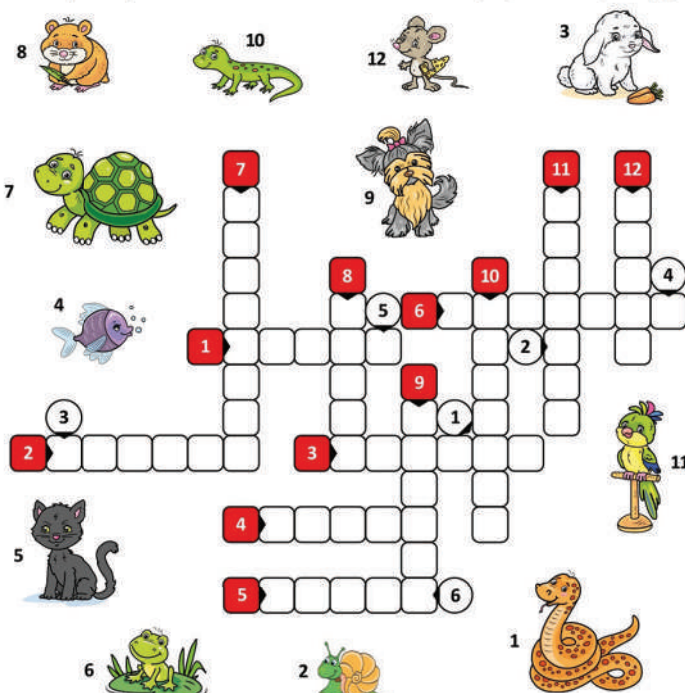
т=6

ат

- [] [] [] [] [] [] [] []

ДОМАШНИЕ ЛЮБИМЦЫ

Посмотри на картинки и впиши названия животных в соответствующие клеточки кроссворда.

Впиши буквы в шифрограмму и узнай название "секретного существа".

1 2 3 4 5 6
[] [] [] [] [] []

Мама для дочки купила красивый шарфик. Помоги ей выбрать к нему подходящую шапочку.

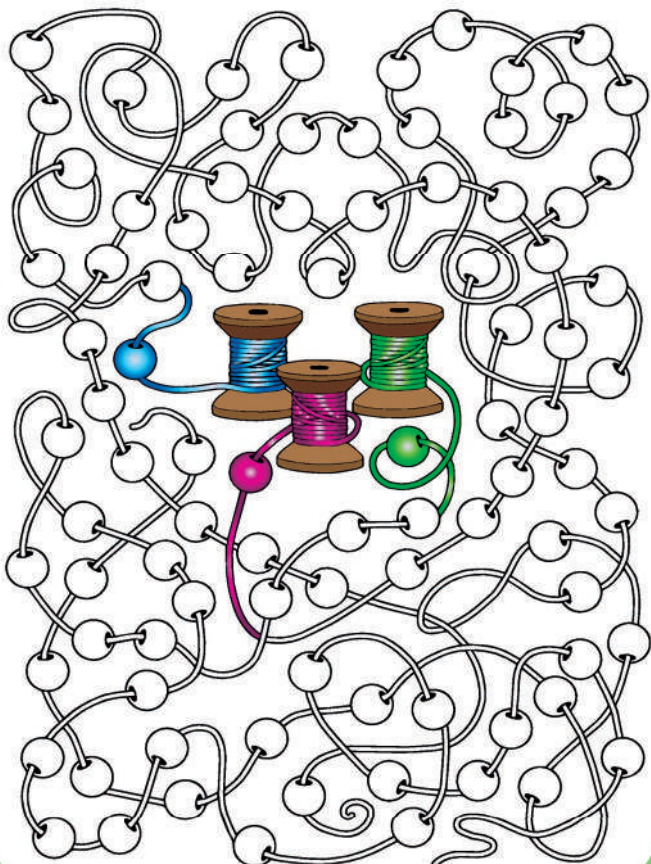

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ЦІ СМАКОЛИКИ.

КАКОГО ЦВЕТА ШАРФ ВЯЖЕТ БАБУШКА?

ВОЗЬМИ СИНИЙ, ЗЕЛЕНИЙ И РОЗОВИЙ КАРАНДАШИ. ВНИМАТЕЛЬНО СЛЕДИ ЗА НИТОЧКАМИ И РАСКРАШИВАЙ ИХ НУЖНЫМИ ЦВЕТАМИ.

ИСТОРИЯ ОДНОЙ ВЕЩИ: КАК ПОЯВИЛСЯ ШАРФ?

Невероятно, но оказывается, что этот элемент одежды достаточно древний, его история начинается почти 2 тысячи лет назад! Археологические находки указывают на то, что впервые шарф стали носить древние китайцы, а точнее – военнослужащие. Они обвязывали куском материала шею для защиты от холода и ветра.

Затем, по прошествии нескольких веков, эти кусочки ткани стали использовать еще и в качестве обозначения военного ранга: приближенные к императору воины носили шарфы из шелка, простые воины – из хлопка. По такому же принципу, как признак социального статуса и авторитета, носили шарфы в Древнем Египте и в Римской империи.

В 17 веке большую популярность обрели шелковые шарфы среди представителей высшего общества: с ними был неразлучен Бетховен, Наполеон Бонапарт любил шелковые шарфы из Индии, а король Франции Людовик XIV, увидев впервые яркие шелковые шарфы на хорватских воинах, был влюблен в них с первого взгляда.

В этот период шарфы стали выполнять и эстетическую функцию. Одна из фавориток короля придала способ завязывания

шарфика в виде бабочки.

На Российских просторах шарфы появились при царствовании Петра I в конце 17 века. Они служили аксессуаром для военной формы офицеров. Шарф офицеров был снабжен кисточками из скрученной нити серебристого или золотого цвета и изготавливался из высококачественного шелка длиной приблизительно 1,5 м. Надевать их следовало через правое плечо, связывая у левого бедра кисточки узлом.

А в 1783 году в Кракове был изобретен вязаный шарф. Однако актуальным он стал только в период Первой мировой войны, когда шарфы были одними из основных зимних мужских аксессуаров, в особенности у военных летчиков.

В 1790 году стало модным носить на шее большие, обмотанные несколько раз, накрахмаленные платки из муслиновой ткани. Французы называли их забавным словом «энкруаябль», что переводится как «невероятный». А в середине 19 века молодые французы-революционеры стали носить шерстяные кашне – шарф, укрывающий от холода не только шею, но и нижнюю часть лица.

Конец 19 столетия дал старт популярности и востребованности шарфов как практичного и красивого аксессуара. За дело взялись модные дома, создавая именитые модели шарфов и платков. Самым популярным материалом оставался шелк, а рисунок и принт поражал разнообразием. Немаловажную роль в повышении спроса на шарфы сы-

грала королева Великобритании Виктория, так как шарф стал ее излюбленным аксессуаром и постоянным элементом ее королевского гардероба. Немного позднее в моду вошла клетчатая ткань и из нее стали шить шарфики.

В начале 21 века шарф начал триумфальное восхождение к вершинам моды. Дизайнеры вдохнули в этот аксессуар новый смысл: шарф может быть не только практичным, но и выполнять роль модного аксессуара, а также скорректировать образ.

Разновидностей шарфов великое множество: они могут быть зимними, демисезонными или летними. Каждый человек может иметь в своем гардеробе несколько видов шарфов, это может быть шаль, палантин, снуд, пончо, арафатка, шарф-скай или хомут, старая-добрая горжетка и т.д.

Что еще делает шарф наиболее привлекательным и универсальным аксессуаром – это многообразие вариантов его повязывания и носки. Можно найти более 20 способов завязывания на шее женских шарфов и около 10 вариантов для мужчин.

ЯК ЦІКАВО ЗАВ'ЯЗАТИ ШАРФ?

Спосіб 1. Косичка

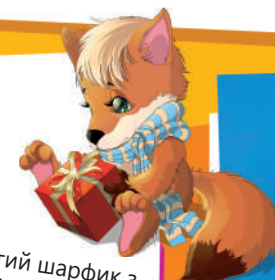
- Вибери довгий шарфик з не дуже цупкої тканини.
- Обмотай шарф навколо шиї, а кінці переплети на груді. Петлю роби якомога вільнішою, адже під час плетіння коси її розмір значно зменшиться.

- Тепер починай плести звичайну косу: два кінці в тебе є, а в ролі третього буде петля.
- Плети доти, доки дає змогу довжина. Коли коса завершена, зав'яжи кінці й обережно заховай їх.
- Перекрути так, щоб косичка була спереду. Можна розправити петельки коси, щоб зробити плетіння пишнішим.

Спосіб 2. Романтичний бант

- Перекинь шарф через шию так, щоб один край був довший за інший.
- З довшої частини сформуй кільце, стисни центр пальцями.
- Коротким кінцем знизу догори перев'яжи кільце в тому місці, де воно стиснуто пальцями.
- Коли бант зібраний, заховай хвостик у вузол у банті.
- Підтягни бант трохи ближче до горла.

Спосіб 3. Французький вузол

- Склади шарф навпіл і накинй його на шию.
- У петлю, що утворилася з одного боку, протягни один вільний кінець шарфа.
- Другий вільний кінець протягни в ту саму петлю, тільки понад першим кінцем.
- Розправ усі сторони й гарно вклади.

Анна Кошова

Віка Лелеко

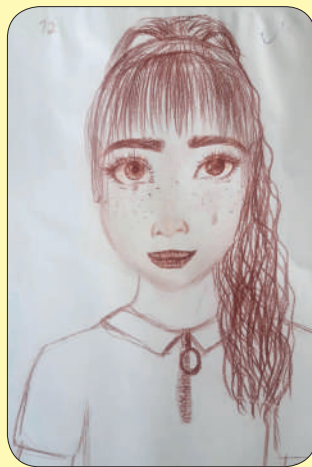
Катерина Кіщук

Софія Симонік

Рената Черепаха

Полліанна Колош

Анна Федченко

Володя Бєсяда

Гліб Чайка

Данік Бойко

Злата Ждан

Зоряна Чайка

Марк Анохін

Ольга Бежанова

Рома Дусь

Тимур Пильгун

Ця книга доступно й цікаво розповідає дітям усе про зуби: які вони бувають, навіщо вони потрібні, як влаштовані, як про них дбати, у чому секрет красивої усмішки та свіжого подиху, яка їжа «з'їдає» зуби, як відбувається зміна зубів.

Дитина простежить увесь їхній життєвий цикл, а також дізнається, від чого можуть боліти зуби, чому не слід боятися стоматолога, чому так важливо доглядати за ротовою порожниною і як це правильно робити.

Також у книзі описані цікаві факти про зуби, історії їх лікування та правила догляду з практичними завданнями й ілюстраціями.

Для молодшого шкільного віку.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ** для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

**МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ**

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному
боці кожного малюнка).

Валерія Мельничук

Віка Коваленко

Катя Жадько

Маша Бурлака

Міша Павловський

Артем Суханюк

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»

Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються.
Листування ведеться лише на сторінках газети.